

# РЕШЕНИЕ

№ 3670

гр. София, 08.07.2020 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 63 състав,**  
в публично заседание на 10.06.2020 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Димитрина Петрова**

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **2366** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 64, ал. 4 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС), във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на лишения от свобода Е. С. М., ЕГН [ЕГН], изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в СЦЗ, чрез адв. Г. Г. срещу Заповед № 9 от 03.02.2020 г. на началника на Затвора С., с която е отказано на жалбоподателя да бъде преместен в затворническо общежитие от открит тип ЗО „К.“ за изтърпяване на останалата част от наказанието.

В жалбата е заявено несъгласие с оспорения административен акт, като е изложено твърдение за наличие на законовите предпоставки за допускане на поисканото преместване, като в подкрепа на това твърдение са изложени аргументи. В съдебно заседание, жалбоподателя чрез адв. Г. поддържа жалбата по заявените доводи и формулира искане за постановяване на съдебен акт, по силата на който да бъде преместен в затворническо общежитие от открит тип.

Ответната страна-Началника на Затвора С., не се явява и не се представлява.

След като прецени твърденията на страните и събрания по делото доказателствен материал, съдът намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, имаща правен интерес от оспорването, в законоустановения по чл. 149, ал. 1 от АПК срок и отговора на изискванията за форма и съдържание, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата се явява неоснователна по следните съображения:

Жалбоподателят е постъпил в затвора [населено място] на 11.07.2012 г. за изтърпяване на наказание, наложено му с присъда по НОХД № 1359/07 г. на СРС и присъда по НОХД № 3292/12г. на СГС. Към датата на депозиране на молбата оспорващият е изтърпял една четвърт от наложеното наказание, съгласно чл. 64, ал.1 от ЗИНЗС. Лишеният от свобода Е. М. е подал до Началника на Затвора-С. молба, в която е формулирал искане за прекатегоризиране на затворническото общежитие, в което да изтърпява наказанието от такова от закрит тип в такова от открит тип. Началника на Затвора-С. е постановил оспорената в настоящото производство Заповед № 9 от 03.02.2020 г., с която на основание чл. 64, ал. 2, във вр. с ал. 1 от ЗИНЗС е отказал на л.св. Е. М. да бъде преместен в затворническо общежитие от открит тип. В мотивите на заповедта е обоснован отказа като е посочено, че към момента не може да бъде направен обоснован извод, касателно добро поведение у молителя, което е задължителна предпоставка, визирана в нормата на чл. 64 ал.1 от ЗИНЗС. Недоволен от така постановената заповед, в която е обективизиран отказ за преместване в затворническо общежитие от открит тип, жалбоподателят М. е оспорил същата, по повод което оспорване е образувано и настоящото производство. В сезиращата съда жалба е заявено, че заповедта е неправилна и незаконосъобразна, тъй като жалбоподателят е бил многократно награждаван, както и че не е наказван. В о.с.з жалбоподателят поддържа жалбата си и моли същата да бъде уважена.

При извършената служебна проверка за законосъобразност на обжалвания административен акт, съдът установи, че заповедта е постановена от компетентен орган в кръга на правомощията му, при спазване на административнопроцесуалните правила и в съответствие с приложимата материалноправна норма. Съгласно чл. 64, ал. 1 от ЗИНЗС, лишените от свобода с добро поведение, които са изтърпели най-малко една четвърт, но не по-малко от 6 месеца от наложеното наказание в затвор или в затворническо общежитие от закрит тип, могат да бъдат премествани по инициатива на началника на затвора или по тяхна молба за доизтърпяване на наказанието в затворнически общежития от открит тип. В ал. 2 на чл. 64 от ЗИНЗС е предвидено, че началникът на затвора се произнася с мотивирана заповед след вземане на становището на ръководителя на направлението за социална дейност и възпитателна работа, на заместник-началника по режимно-охранителната дейност и на началника на съответното затворническо общежитие относно поведението на осъдения по време на изтърпяване на наказанието и съобразно изискването на чл. 43, ал. 4. Екземпляр от заповедта се връчва на осъдения срещу подпис и се изпраща на прокурора, осъществяващ надзор върху изпълнението на наказанието. В настоящия случай, оспорената заповед е постановена от Началника на Затвора-С., К. П., на когото със заповед № ЧР-05-259/26.09.2019 г. на Министъра на правосъдието е било възложено да изпълнява функциите на началник на Затвора- С., т.е от компетентен орган по смисъла на чл. 64, ал. 2 от ЗИНЗС. С оглед така описаното, настоящия съдебен състав приема, че в хода на административното производство не са допуснати нарушения от категорията на съществените такива, които да ограничат правата и законните интереси на жалбоподателя и да обосноват незаконосъобразност на административния акт на собствено основание.

От описаната в оспорения административен акт фактическа обстановка, се установява, че л.св. Е. С. М. е осъден на наказание в размер на 3 г. лишаване от

свобода, наложено му с присъда по НОХД № 1359/07 г. на СРС и присъда по НОХД № 3292/12г. на СГС на 10 години. Към датата на депозиране на молбата оспорващият е изтърпял една четвърт от наложеното наказание, съгласно чл. 64, ал.1 от ЗИНЗС /видно от приложена докладна записка/. От така приложената докладна записка се установява, че по отношение на л.св. М. е налице материалноправната предпоставка, регламентирана в чл. 64, ал. 1 от ЗИНЗС, а именно да е изтърпял най-малко една четвърт, но не по-малко от 6 месеца от наложеното наказание в затвор или в затворническо общежитие от закрит тип. Наличието на тази материалноправна предпоставка обосновава допустимостта на искането за прекатегоризиране на типа на затворническото общежитие. От друга страна, видно от съдържанието на цитирания по-горе текст на чл. 64, ал. 1 от ЗИНЗС, законът е предоставил право на административния орган да извърши преценка по целесъобразност на исканото преместване, като в нормата е употребен изразът „могат да бъдат премествани“. Настоящият състав приема, че единствено наличието на законово изискуемата предпоставка за преместване на определено лице-лишен от свобода в затворническо общежитие от открит тип, не е достатъчно да задължи административният орган да постанови неговото преместване. Срокът на изтърпяното до момента наказание, само по себе си не е достатъчно да обоснове това преместване. В тази връзка, нормата задължава Началникът на затвора да прецени доколко, с оглед поведението на лишения от свобода, това преместване би било целесъобразно. Преценката кое поведение представлява достатъчна и основателна предпоставка за преместване, се взема на база дадени становища на ръководителя на направлението за социална дейност и възпитателна работа (СДВР) и заместник-началника по режимно-охранителната дейност относно поведението на осъдения по време на изтърпяване на наказанието. В тази връзка преценката на административния орган е по целесъобразност, което от своя страна не подлежи на съдебен контрол.

В случая административният орган е отчетел поведението на жалбоподателя, данните от изпълнението на присъдата и е формирал вътрешно убеждение, че оценката на риска от рецидив е 57 точки, което е във високите граници на средните стойности. Налице са все още проблемни зони, върху които следва да бъде продължена корекционната дейност. Посочено е, че представляват дефицит зоните отношение към правонарушението, злоупотреба с алкохол, умения за мислене. Така формирания от административния орган извод изцяло се подкрепя от данните по преписката, както и от изготвения доклад на инспектор „СДВР“/л.10 по преписката/. Същият е бил награждаван за добро поведение, но са налице данни и за отправяне на заплахи към началника на общежитието.

С оглед на изложените обстоятелства настоящият състав приема, че правилно и обосновано административния орган е приел, че поведението на л.св. Е. М. изисква продължаващо наблюдение в контролирана среда, което би могло да се осъществи в затворническо общежитие от закрит тип, поради което, искането за прекатегоризиране на настоящия етап се явява неоснователно.

По изложените съображения и мотиви, настоящия съдебен състав намира, че оспорената заповед се явява правилна и законосъобразна, поради което и жалбата срещу нея като неоснователна, следва да се отхвърли.

Мотивиран от горното, Административен съд – София-град, 63-ти състав, III-отделение,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. С. М., ЕГН [ЕГН], изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в СЦЗ, чрез адв. Г. Г. срещу Заповед № 9 от 03.02.2020 г. на началника на Затвора С., с която е отказано на жалбоподателя да бъде преместен в затворническо общежитие от открит тип ЗО „К.“ за изтърпяване на останалата част от наказанието. На основание чл. 64, ал. 4, изр. 2 от ЗИНЗС, настоящото решение е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: